

ALEXANDRA MOODY

Rival DARLING

Dream
válogatás

Violet (kamu)kapcsolatba kezd egy Ördöggel...

Miután az iskola jégkorongcsapatának kapitánya elárulja és teljesen összetöri a szívét, Violet megfogadja, hogy többé nem kezd egyetlen sportolóval sem. Hogy bebizonyítsa, továbblépett a csalódáson, egy merész tervet eszel ki: kamupárként jelenik meg exe legnagyobb riválisával, a Ransomi Ördögök hírhedt játékosával.

Reed Darling jóképű, titokzatos és veszélyesen vonzó. A legtöbben kegyetlen szívtipróként ismerik, Violet azonban hamar rájön, hogy a fiú talán nem az, akinek mindenki hiszi. Miközben a megjátszott randik és lopott pillantások egyre valóságosabb érzéseket ébresztenek bennük, Violetnek szembe kell néznie a kérdéssel: mi történik, ha a színjáték szerelemmé változik?

Egy kamu kapcsolat. Egy rosszfiú, akinek sokkal több titka van, mint amennyit elárul. És egy lány, aki elhatározta, hogy soha nem adja oda a szívét egyetlen sportolónak sem. Vajon Reed lesz az, aki miatt megszegi a saját szabályát?

Alexandra Moody

a Darling Ördögök-sorozat, valamint számos, fiatal felnőtteknek szóló romantikus regény szerzője. Férjével, három gyermekével és a rosszcsont kutyájával az ausztráliai Adelaide-ben él. Ha éppen nem regények írásával foglalkozik, akkor olvasással vagy a családjával tölti idejét. Koffeinfüggő, imád utazni, és az edzőteremmel igazi se veled, se nélküled kapcsolata van.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alexandramoody.com/

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Milyen aranyos hokis történet volt, és remek első része lett a sorozatnak! Miután végeztem, még számtalanszor visszalapoztam, hogy újra elolvassak néhányat a kedvenc jeleneteimből. Én nagyon élveztem ezt a könyvet. A fake dating az egyik kedvenc romantikus trope-om, és imádtam, ahogyan Reed és Violet is fokozatosan ráébredt az egymás iránt táplált valódi érzelmeikre. Nagyon szerethető párost alkottak.”

AMAZON

„Ez a legjobb romkom, amit valaha olvastam. Alexandra Moody története zseniális lett, annyira magával ragadó. Odavoltam Reedért is, aki szó szerint minden szempontból nagyszerű volt. Ahogy harcolt Violet szívéért, teljesen beleszerettem. Alig várom már, hogy elolvassam a folytatást!”

GOODREADS

„Ez egy nagyon szerethető olvasmány volt, és sokkal jobban tetszett, mint amire előzetesen számítottam volna. A két főszereplő imádni való volt, érezni lehetett a feszültséget. Reed tényleg fantasztikus fiú, nem csupán rajongott a lányért, hanem valóban tiszteletben tartotta az érzéseit. Ez pedig igazán tartalmassá és jelentőségteljessé tette a kapcsolatukat.”

THE STORYGRAPH

ALEXANDRA MOODY

Rival **DARLING**

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

VIOLET

Soha ne randizz sportolóval! Pasizás tekintetében ez volt az egyetlen szabály, amit felállítottam, csak éppen betartani nem tudtam.

– Jeremy ki fog nyírni! – futottam keresztül a parkolón az unokatesómmal, Miával. Ez volt a pasim első hokimeccse a szezonban, és húsz percet késtünk. Az órámra néztem, aztán halkán elkáromkodtam magam. Egészen pontosan *harminc perc* késésben voltunk.

Egész délután telt ház volt a kávézóban, ezért nem tudunk időben elszabadulni. Az sem segített a helyzetünkön, hogy a kocsim jó ideig nem indult el. Szegény Betty még nem volt képes alkalmazkodni a minnesotai Napfényhegységhez, ahová kényszerűségből költöztünk. Anya még a nyári szünet kezdetekor lepasszolt minket, a kocsim azóta minden egyes alkalommal hangosan tiltakozik a változás ellen.

A tél beálltával, és miután havazni kezdett, egyre többször makacsolta meg magát, de nem hibáztattam érte, mert én is nehezen viseltem a hideget.

Egyikünk sem tartozott ide. A gimi utolsó évét eredetileg a napfényes Kaliforniában, nem ebben a hideg jégveremben töltöttem volna.

Mintha ezzel is szemléltetni akartam volna a korábbi állításomat, megcsúsztam egy jégdarabon, és kis híján hanyatt vágódtam. Bettynél is rosszabbul éreztem magam itt, és komolyan felmerült bennem, hogy anyám utál. Tudtam, hogy álmai munkája miatt utazott Európába, de hogy lepasszolt a nagybátyámnak a semmi közepére, és Minnesotában kell töltenem a telet, az azért mégiscsak kegyetlen.

– Nem fog megölni – szólt Mia. – Tart a meccs, és biztosan nagy a tömeg. Azt fogja hinni, hogy ott vagy valahol a szurkolói között.

– Talán. – Jeremy az utóbbi napokban csak a jégkorongra koncentrált, így nem feltételeztem, hogy engem keres majd a tömegben. Nem, amikor minden porcikájával azon van, hogy megnyerjék a meccset. – De az biztos, hogy a suliban is utána koslató hokinyuszik közül valamelyik a tudtára adja, hogy késtem.

A rangos Napfény Gimnáziumban akadtak ilyen csajok bőven, de engem csak egy aggasztott közülük: Heather. Jeremy azt mondta, csak barátok, de volt egy olyan érzésem, hogy a nyári felbukkanásommal igencsak aláástam a csaj azon terveit, hogy magához láncolja a srácot, aztán igazi hokifelleségként tündököljön mellette. Tudtam, hogy ő egyáltalán nem rest felhívni Jeremy figyelmét a késésemre.

– Biztosan nem lesz mérges. Főleg, ha ők nyernek – próbált tovább nyugtatni Mia, miközben átküzdötte magát a csarnok nehéz ajtaján.

Miután beléptünk az épületbe, csalódottan vettem tudomásul, hogy itt is jéghideg van. Persze műjégpálya, nem kellett volna meglepődnöm.

– Ez a szezon első meccse, és lemaradtam a feléről – vitatkoztam. – Csalódott lesz.

Átszáguldottunk az előcsarnokon, ami teljesen kihalt volt, lévén, hogy mindenki elfoglalta a helyét. Biztosan izgalmas volt a meccs, mert már kintről lehetett hallani a tömeg ordítását.

– Csak próbálok támogató barátnő lenni.

– Ó, hálás lehet, hogy egyáltalán randizol vele a szigorú „sportolóval nem kezdek” szabályod ellenére, ami azóta életben van, hogy rájöttél, pasik is léteznek a világon.

– Már mondtam, hogy Jeremy kivétel. Ő egyáltalán nem olyan, mint apa... – csuklott el a hangom, mert apám volt az utolsó, akiről beszélni akartam. Nem mintha túl sokat mondhattam volna róla.

Anya fejét még az egyetemen csavarta el egy menő focista, aztán ugyanezzel a lendülettel ejtette is. Anya azt hitte, ez a fickó lesz álmai férfija, de aztán kiderült, hogy inkább az olyan rémtörténetek mintapéldája, amelyeket a szülők mesélnek a tinédzser lányaiknak, hogy védekezésre ösztönözzék őket. Felnőve azt tanultam meg, hogy soha ne bízzak olyan srácban, akinek szívdöglesztő a mosolya, izmos a karja, és azonnal meneküljek, ha a fickó élete a sport körül forog. Mindig megfogadtam anya tanácsait... egészen az idei nyárig.

Lehet, hogy Jeremy az új iskolám hokisztárja, de soha nem éreztem, hogy az a fajta sportoló lenne, akiben ne lehetne megbízni. Az évek során jó néhánytal találkoztam, és Jeremy más volt.

A szünetben találkoztunk a könyvtárban. Egy hirtelen felhőszakadás elől menekültem oda, és láttam, hogy önkénteskedik a gyerekrészlegen. Mesét olvasott, a kicsik tágra nyílt szemmel hallgatták. Nem tudtam, hogy profi sportoló, más-képp soha nem adtam volna neki esélyt. De kezdettől fogva vonzódtunk egymáshoz, és az univerzum számtalanszor egymás útjába sodort minket a nyár folyamán. Mire rájöttem, hogy ő a Napfény Gimnázium hokicsapatának, a Szenteknek a csapatkapitánya, már alaposan belezúgtam. Noha a randizással megszegtem a saját szabályomat, mégis ki vagyok én, hogy szembemenjek a sors akaratával?

– Őszintén remélem, hogy egyáltalán nem olyan, mint az apád.

Ahogy mindig, Mia most is úgy beszélt róla, mint akinek kétségei vannak. Amilyen hokimániás, az ember azt hitte volna, hogy Jeremy egyik legnagyobb rajongója lesz. De attól kezdve, hogy rájött, randizom vele, megállás nélkül óvatosságra intett.

– Nem olyan. Jeremy kedves, aranyos és figyelmes. Tudod, hogy máskülönben nem járnék vele.

– A kedves, aranyos és figyelmes nem pont az a három tulajdonság, amit Jeremy Hoffman jellemzésére használnék. Biztos, hogy nem csak azért szegted meg a „sportolóval nem kezdünk” szabályt, hogy az anyukádat bosszanthasd?

– Biztos.

– Tudod, hogy nem ítélnélek el, ha mégis ez lenne az ok...

– Nem ezért vagyok vele.

– Biztos? Mert a srác időnként *tipikus* sportoló.

– Nem olyan rossz.

Mia megállt, aztán felém fordult.

– Vi! A suliban mindenki azt hiszi, hogy ő a vízén jár mindenható. A fenébe! Ő is mindenhatónak képzei magát!

Nos, az unokatesóm Jeremyről alkotott véleménye nem volt túl pozitív. Tudtam, hogy csak próbál megóvni, hiszen ő pontosan ismerte az okát annak, miért kerültem évekig mindenáron a sportolókat.

– Technikailag vízén jár – feleltem. – Csak befagyott vízzen...

Mia a szemét forgatva nevetett.

– Csak azt mondom, hogy szerintem nem ismered olyan jól. Mindössze nyár óta jársz vele.

Miának ebben igaza volt, viszont csodás hónapokat töltöttem Jeremyvel, és miután találkoztunk, rájöttem, hogy mégiscsak jó, hogy ide kellett költöznöm. Nem mintha teljesen figyelmen kívül hagytam volna Mia intelmeit. Amióta elkezdődött a sulis, természetesen magam is láttam Jeremy másik arcát, főképp, amikor társaságban voltunk. A hokicsapat kapitányaként sokan számítottak rá, és tisztelték. El sem tudtam képzelni, milyen lehet egy egész város elvárásainak a terhét cipelni. Jeremy ezzel együtt rendes srác volt. Úgy gondoltam, Miának csak időre van szüksége, hogy ezt ő is észrevegye.

– Biztosan nem randizunk többet, ha ennél is később érek oda. Gyere már! – ragadtam meg Mia kezét, aztán a pálya felé ráncigáltam. Amikor végre megpillantottuk a jeget, hangozó ujjongás hallatszott. Megborzongtam, de nem csak azért, mert kezdtem azt hinni, hogy még *odakint* is melegebb van. Egyszerűen nem rajongtam a jégkorongért.

Egyetlenegy meccsen voltam évekkkel ezelőtt, de nem kellett sok idő, hogy rájöjjek, ezt a sportot nem nekem találták

ki. Nem értettem, hogyan vállalkozhat valaki önként és dadolva arra, hogy szó szerint egy jégveremben játsszon. Soha nem tudnám követni a korongot, és magát a játékot is nagyon erőszakosnak tartom. A játékosokat és a szurkolókat látszólag jobban lázba hozza egy durva ütközés vagy egy verekedés, mint amikor valamelyik csapat gólt lő. Jut eszembe, említettem már a hideget?

– Hiányzik a napsütés.

Mia nevetve átkarolt.

– Majd hokirajongót faragok belőled.

– Aligha fog sikerülni – dörmögtem, de Mia jó eséllyel nem hallotta a zajban. A tömeg lelkesedése tapintható volt, biztosra vettem, hogy Jeremy élvezi a felfokozott hangulatot.

Mia a lelátó felé ráncigált, szélesen vigyorgott a két srácra, akik levették a pólójukat, és a mellkasukra festették a huszonhármasszámot. Menet közben rákacsintott az egyikre, mire azok oldalba bökték egymást, közben a másik kezükkel integettek.

– Meccset nézni jöttél, vagy szemezni? – kérdeztem.

– Nem lehet mindkettőt? – csillant fel huncutul az unokatesóm szeme, miközben a füle mögé tűrte rózsaszínű hajfűrtjét, aztán megint a félmeztelen srácokat bámulta. Mia nagy fölöttébb volt, és egyáltalán nem félt a pasikkal szóba elegyedni. Szerettem volna legalább fele akkora önbizalmat, mint az övé. Ha Jeremy nem kezdeményez, máig nem álltam volna szóba vele.

– Rémes vagy.

– Tudom – nevetett könnyedén, ami rám is átragadt. Meglepő módon sokan megjegyezték már, milyen hasonló a nevetésünk. Más tekintetben viszont ég és föld voltunk. Fő-

képp a külső tulajdonságainkat illetően. Amíg nekem ugyanolyan sötétvörös hajam és fehér bőröm volt, mint anyának, Mia kreol volt, és szőke, mint az anyukája. Csak képen láttam a nagynénémet Luke nagybátyám házában. Nem volt alkalmam találkozni vele, ugyanis elhunyt, amikor Mia és én még kisbabák voltunk. Talán ez a másik dolog, ami közös bennünk: csak az egyik szülők nevelt fel minket.

Amikor végre találtunk néhány szabad helyet, a meccsre szegeztem a figyelmemet, és megkerestem Jeremyt. Olyan gyorsan siklottak a játékosok a jégen, és az arcukat majdnem teljesen eltakarta a sisak, hogy szinte lehetetlen volt őket megkülönböztetni. A Napfény Gimnázium színe a fehér és az arany volt, ezért kicsit furcsálltam, hogy a jégen látott csapatok egyike fekete, a másik piros mezben játszott. Még soha nem voltam a Szentek meccsén, ezért arra gondoltam, hogy Jeremy csapata esetleg más szint választott.

A töprengésemnek két játékos vetett véget, akik hangos puffanással egymásnak ütköztek, mire a tömeg őrjöngeni kezdett. Az egyik játékos a levegőbe repült, a másik viszont meg sem mozdult. Az ő mezén szerepelt a huszonhármas szám, és láttam, hogy a két félmeztelen szurkoló teljesen lázba jött. Egyértelmű volt, hogy ő a kedvenc játékosuk, és nem kellett sok idő, hogy rájöjjenek, miért. Az ellenfél elterült, a huszonhármas pedig már suhant is vissza. Lazán siklott a jégen, úgy cikázott az ellenfél játékosai között, mintha ott sem lennének. Tudtam, hogy elképesztő sebességgel korcsolyázik, mégis úgy tűnt, minden lassított felvételen zajlott, és a tömeg moraja is alábbhagyott körülöttem. Még az olyan hokigyűlölő, mint én is, kénytelen volt beismerni, hogy lenyűgöző volt a srác.

Mintha ezzel is meg akart volna erősíteni az értékítéletemben, a huszonhármas kikerült egy hátvédet, aztán belőtte a korongot a kapus mellett. A háló mögött felharsant a sziréna, a szurkolók örjöngtek körülöttünk. Egyszerűen nem tudtak betelni a sráccal. Még én sem tudtam róla levenni a szememet.

– Figyu, Violet!

– Mi az?

– Mia olyan kétségbeesetten szólt, hogy sikerült elvonnia a figyelmem a játékról.

– Mit mondtál, mikor kezdődik Jeremy meccse?

– Háromkor. Miért?

– Az nem lehet.

– Miről beszélsz?

– Nos, nem szívesen mondom ezt, de nem a Szentek meccsén vagyunk, hanem az Ördögökén.

– Micsoda? – pillantottam gyorsan az eredményjelzőre, és majdnem kiugrott a szívem, amikor megláttam a kiírt csapatok nevét.

Miának igaza volt. Nem a Napfény Gimnázium meccsén voltunk, hanem véletlenül a legnagyobb riválisuk, a Ransomi Ördögök játékát néztük.

– Ez nem lehet igaz – dörmögtem. Csak néhány hónapja laktam Napfényhegyen, de már mindent tudtam a folyó túloldalán található Ransom városáról. Amíg Napfényhegy dúskált a csodálatos házakban, golfpályákban és klubokban, Ransom inkább munkásosztálybeliek lakta iparváros volt. A Ransom és a Napfény Gimnázium ugyanennyire különbözött. A két sulis erősen rivalizált egymással, és amíg ez szinte mindenre kihatott, amiben részt vettek, a jégkorong volt mindennek az alfája és ómegája.

– Biztos, hogy háromkor kezdődött a meccs? – kérdezte Mia.

– Úgy rémlik.

– Akkor lehet, hogy rossz helyen vagyunk?

Elővettem a telefont, hogy újra megnézzem a Jeremytől kapott üzenetet, amit tegnap este küldött a pontos részletekkel. Már félálomban voltam, amikor először olvastam, de biztosra vettem, hogy sem az időpontot, sem a helyszínt nem tévesztettem el.

De amint megnyitottam az üzenetet, elkáromkodtam magam.

– Egykor volt a meccs. Lekéstem...

És Jeremy azóta sem írt, ami egyértelműen rossz előjel volt.

– Emberi dolog, Vi. Meg fogja érteni.

Egy újabb csattanás miatt a figyelmünk újra a jég felé terelődött. A huszonhármas a palánknak csapott egy másik játékosra, egy ideig a szerencsétlenül járt ellenfél fölé tornyosult, és meredt rá. Ennek a srácnak szemlátomást nagyobb örömet okozott a többi játékos ütlegetése, mint maga a jégkorong.

Csakhogynem sokáig élvezhette agresszivitásának eredményét, ugyanis az ellenfél csapatának feldühödött játékosai azonnal körbeállták. Cserébe a huszonhármas csapattársai gyorsan a segítségére siettek, mire a játékvezetők folyamatosan fújták a sípjukat, és integettek, próbálták megakadályozni a közelgő csetepatét.

– Ez ám a meleg helyzet! – legyezte az arcát Mia.

– Látszik, hogy mostanában kevés izgalomban volt részed. Nem bírsz magaddal – böktém oldalba.

– Tessék? Csak szeretem, ha kicsit durva.

– Hm. Még mindig a hokiról beszélünk, Mia?

– Naná! – tette a szívére a kezét tettetett megdöbbenéssel, aztán integetett a körülöttünk tomboló tömegnek, akik egyre hangosabban ujjongtak, miközben a játékvezetők próbáltak véget vetni a jégen kialakult verekedésnek. – És nem én vagyok az egyetlen, aki szereti.

Erre már csak egy sóhajtással tudtam reagálni. Tényleg éreztem a tűréshatárom végét.

– Szegény hoki-megvonásos Violet! – folytatta Mia. – Még sokat kell tanulnod a napfényhegyi életről. De semmi gond, megoldjuk – karolta át a vállamat, aztán ismét a játékra koncentrált. Szerencsére véget ért a csetepaté, és a huszonhármas már el is hagyta a pályát.

– Jut eszembe, izgalom és durvaság: ő a Darling Ördögök egyike – szolt Mia. – Büntetőpadra kerül az ütés miatt, ami bántalmazássá fajult.

– Kicsoda?

– A Darling Ördögök egyike. Tudod, a Darling tesók közül – mondta ezt úgy, mintha valami teljesen nyilvánvaló dologról beszélne.

– És pontosan kik ők?

– Még soha nem hallottál róluk?

– Ha hallottam volna, nem kérdezném.

– Szóval... – kezdte Mia, látszott, hogy majd kiugrik a bőréből, hogy mesélhet róluk. – A három Darling fivér az ország legjobb játékosai közé tartozik. A Ransomi Ördögök csapatát erősítik, és végzetesek. – Kicsit halkabban folytatta, de a szeme továbbra is ragyogott a lelkesedéstől. – És nem csak a hokiról beszélek. A jégpályán kívül is rettenetes hírük van. Az ittlévők közül sokan tudnának mesélni a srácok viselt dolgairól.

A homlokomat ráncolva figyeltem az Ördögök játékosát, aki pont akkor ült a büntetőpadra. Csak a meze hátuljára nyomtatott „Darling” feliratot sikerült leolvasnom.

– Ő Reed Darling – biccentett a srác irányába Mia. – A Ransomi Ördögök csapatkapitánya. Esélyes, hogy bekerül a Nemzeti Jégkorong Ligába, de egyesek szerint a jégen kívül még nagyobb játékos.

– Igazán remek srácnak tűnik – jelentettem ki vaskos cinizmussal a hangomban.

– Persze, főleg, ha a rosszfiúkra buksz. Úgy hallottam, ki kellett hagynia egy évet a suliban, mert javítóintézetbe küldték.

– Bájos. Gondolom, az anyukája is büszke rá.

Mia elvigyorodott.

– Azért van, amit az anyja jól csinált. Ez a srác nem akár-hogy néz ki – hajtotta oldalra mosolyogva a fejét, miközben Reedet figyelte.

Annak ellenére, hogy Mia szerint a fickó csak bajt tud okozni, nem állta meg, hogy ne foglalkozzon vele.

– Csak azért, mert kitölti a hokimezt, még nem biztos, hogy vonzó – vágtam rá.

Mia meglepődve felkacagott.

– Azért mondd ezt, mert nem láttad az arcát. Van egy sebhely a nyakán, amit egy kocsmai verekedés során szerzett, és ettől még durvábbnak és lázadóbbnak tűnik.

Őszintén nem gondoltam, hogy változni fog a véleményem, ha látom Reed Darling arcát. A srác hokizik, és kocsmai verekedésbe keveredik? Az ilyeneket soha nem találtam vonzónak.

– A tesói ugyanilyen rosszfiúk – tette hozzá Mia. – Tavaly állítólag megverték egy srácot egy buliban csak azért, mert csúnyán nézett Reedre.

– Komolyan?

– A Darling tesókról beszélünk, nemde? – Amikor a lány Mia másik oldalán közelebb hajolt, odakaptuk a fejünket. Egyértelmű volt, hogy a csaj hallgatózott, és alig várta, hogy bekapcsolódjon a beszélgetésbe. – És az még nem volt minden. Miután alaposan elverték a srácot, az Ördögök egyike smárolt a szerencsétlen fazon barátnőjével.

Mia kikerekedett szemmel bámult, aztán önelégült vigyorral az arcán visszanézett rám.

– Látod! Mindenki ismeri a Darling Ördögöket.

Nem volt ínyemre olyasvalakiről pletykálni, akit nem ismerek, de úgy tűnt, a Darling srácok nem véletlenül örvendtek ilyen rossz hírnévnek, így hát bólogattam. Amúgy sem volt időm azzal foglalkozni, hogy a degenerált jégkorongozók miben lelik örömuiket. Jóval nagyobb problémák aggasztottak.

– Fel kellene hívnom Jeremyt, hogy megkérdezzem, milyen volt a meccs.

– De még nem meséltem el mindent a Darling Ördögökről. Reed elsőben...

– Majd később beavatsz a részletekbe – szakítottam félbe.

– Ne már, Violet! – biggyesztette le az ajkát Mia. – Nem nézhetnének végig ezt a meccset?

– Te maradj itt! – sóhajtottam. – Én keresek egy csendesebb helyet, hogy felhívjam Jeremyt. Utána visszajövök.

– Szerintem szórakoztatóbb lenne, ha maradnál, és hagynád, hogy bővítsen a dögös jégkorongozókkal kapcsolatos ismereteidet – mondta, miközben felálltam.

– Csakhogy te kizárólag az örültekről mesélsz.

– A dögös örültekről – helyesbített, aztán megfordult, és folytatta a pletykálást a mellette ülővel. Látszott, hogy még temérdek megbeszélhivalójuk volt ezekkel a bizonyos Darling Ördögökkel kapcsolatban.

Elindultam lefelé, otthagytam a pályát, aztán a folyosón lévő büfé felé vettem az irányt. Csak néhányan lődörögtek arafelé, az emberek java része a játékra koncentrált. Kivettem a telefont a zsebemből, és felhívtam Jeremyt. A készülék két csörgés után hangpostára váltott.

– Ez nem jó – motyogtam, miközben leengedtem a telefont, és elkezdtem üzenetet írni. Leültem egy közeli padra, és próbáltam kitalálni, mit írok. Mindegy volt, hogyan tálalom. Tudtam, hogy Jeremy így is, úgy is csalódott lesz, amiért kihagytam a meccsét. Megírtam, aztán újraírtam az üzenetet, de képtelen voltam normálisan szavakba önteni, hogy „ne haragudj, pocsék barátnő vagyok.”

Végül feladtam, és inkább visszamentem Miához. Gondoltam, talán könnyebb lesz, ha személyesen beszélek Jeremyvel.

Amint visszatértem az arénába, felharsant a sziréna, a tömeg lelkes őrvongásától megremegett az épület. A kijelzőre néztem, láttam, hogy vége a játéknak, és az Ördögök súlyos vereséget mértek az ellenfélre.

A közönség felállt, előzönlötte a lelátót, az emberek java része a kijárat felé tódult. Félreálltam, és vártam, hogy Mia is jöjjön, de sehol nem láttam. Csak miután eltűnt az emberáradat, akkor voltam képes megközelíteni a helyünket. Mia pontosan ott ült, ahol korábban, és a pályáról levonuló hokisokat bámulta.

– Jól szórakozol? – kérdeztem.

Szélesen mosolygott, miközben felpattant a helyéről.

– Csak próbálok szemmel tartani a dögös hokisomat, amíg lehet.

– Bezzeg a suliban soha nem bámulod így a jégkorongozókat – nevettem.

– Nem, mivel jó néhány órán együtt vagyok velük, ezért pontosan tudom, mekkora szemétládák.

– Kösz.

– Tudod, hogy nem Jeremyre gondolok – mondta olyan pillantással, hogy ezt nehéz volt elhinni. – Beszéltél vele?

– Nem. Csak az üzenetrögzítőt értem el.

– Az gáz. Na mindegy! Ma este ott lesz a buliban. Ugye te is jössz?

– Öhm...

– Violet! Kérlek mondd, hogy nem akarsz otthon tölteni a szombat estét.

– Nem állt szándékomban. De anya azt mondta, hogy ma este valószínűleg videochatelhetünk.

– Violet Sinclair! – szólt komolyan Mia. – Ne merj otthon maradni csak azért, hogy az *anyukáddal beszéljess!* – húzta fel az orrát, mintha már az is sértő lett volna, hogy ez egyáltalán felmerült, aztán lágyabb hangon folytatta. – Ahelyett, hogy várod a hívást, amiről magad is tudod, hogy csak álom, inkább éld az életed!

Jó ideje nem beszéltem már anyával. Az időeltolódás miatt leginkább este tudom elérni, de mindig úgy tűnt, mintha beszippantotta volna a munka.

– Talán ezúttal összejön.

Mia keserűen rám mosolygott.

– Talán – bólintott, bár szentül hitte, hogy csalódní fogok, mert anya ezúttal sem telefonál. – Azért gondold meg! Anyukád biztosan nem haragudna, ha elnapolnátok a beszélgetést.

– Rendben. Meggondolom – sóhajtottam.

– Helyes – pillantott a telefonjára, ami jelezte, hogy üzenete érkezett. – Grant az. Kint vár.

Jelentősegteljesen rámosolyogtam.

– Ne nézz már így! Tudod, hogy csak haverok vagyunk.

– Haverok, akik szívesen fuvarozzák egymást bulikba?

– Na és? – vont vállat Mia. – Nem mintha ettől bármi egyéb történné köztünk a *bulikon*. És mivel csak *haverok* vagyunk, örömmel ejtem a srácot, ha ezzel könnyebben rá tudlak venni, hogy gyere el ma este.

– Mondtam, hogy még átgondolom – morogtam.

– És tudom, hogy ez valószínűleg annyit jelent, hogy nem jössz. Nélküled nem érezném jól magamat – nézett rám tágra nyílt szemmel, rebegő pillákkal. Ezzel olyan hatást keltett, mint egy kaját kolduló kiskutyus. – Tánc is lesz – mondta szinte énekelve, igyekezett mindent megtenni, hogy kísértésbe vigyen. Nem igazán szerettem a bulikat, de Mia tudta, hogy egy jó tánc említésével meg tud fogni.

– Kérlek! – erősködött.

– Na jó, rendben. Ott találkozunk.

– Nagyszerű – mosolygott ártatlanul, mintha az előbb nem húzta volna el tisztességtelenül a mézesmadzagot.

Együtt hagytuk el a lelátót. Az aréna már majdnem teljesen üres volt, de ahogy végimentünk a folyosón az előtér felé, láttam, hogy támadt egy kis zűrzavar. A Ransom egyik játékosá miatt. A srác még mindig hokiöltözékben volt, körüldongták a lányok. Háttal állt nekem, csak a vezetéknévét

és a számát láttam a mezén. Ő volt a huszonhármas. Reed Darling.

Magas volt, legalább száznyolcvan centi. Bár még rajta volt a vállvédő, egyértelműen látszott, hogy csupa izom. A sisakját levette, így a kócos, sötét haja már feltűnt. Mivel továbbra sem fordult felém, kezdtem kíváncsi lenni az arcára, hogy lássam, tényleg olyan jóképű-e, amilyennek Mia mondja. Ami a lányokat illeti, nem véletlenül volt olyan rossz hírneve. Épphogy elhagyta a pályát, máris megrohamozták a csajok. Émelygett a gyomrom, ahogy kuncogtak, miközben a fickó az egyikükkel beszélt. Pontosan az a fajta srác volt, akitől anya óva intett. Az ilyenek miatt állítottam fel a szabályt, miszerint sportolóval nem kezdek.

– Úgy látszik, azokat a csajokat nem érdekli, hogy a srácnak ilyen rossz híre van – állapítottam meg, mire Mia felhorkant.

– Nem tudom, miért lepődsz meg ezen, Vi. Ez a rosszfiú egy valóságos isten a hokisok között. Lehet, hogy a legtöbb srác szíve kiugrik a félelemtől, amikor Reed megjelenik, a lányok viszont ezüsttálcán kínálják fel neki a sajátjukat.

– Amennyire én látom, a Ransom játékosai is szemétládák.

Azt hittem, sikerült halkán beszélnem, de Reed Darling felém fordult, sötétkék szeme találkozott az enyémmel. Némiképp csalódottan vettem tudomásul, hogy Mia ismét fején találta a szöget. Ez a srác tényleg észbontóan jóképű volt, feltűnő vonásokkal és olyan átható tekintettel, hogy a lélegze-tem is elállt tőle.

Senki nem érhetett fel hozzá, és a hírnevétől eltekintve már könnyű volt belátnom, hogy miért beszélnek róla szívesen az emberek.

Volt valami ítélkező a pillantásában, az arckifejezése szigorú volt, a kemény vonásaihoz illő. Az intenzív tekintetétől megborzongtam, gyorsan másfelé néztem, aztán a lehető leggyorsabban a főbejárat felé rángattam Miát.

Amint kiléptünk, az unokatesóm elnevette magát.

– Szerintem hallotta, amit mondtál.

Vállat vontam, próbáltam közömbösnek mutatkozni. Mit számít, ha meghallotta, hogy szemétládának tituláltam? Ő viselkedett úgy. Minden csajjal flörtölt. Azokat a lányokat túlságosan megigézte a srác külseje ahhoz, hogy belássák, rossz lóra tesznek. Csak az volt a bökkenő, hogy egy pillanatra még engem is sikerült megbabonáznia.

2. fejezet

VIOLET

Jaj, Betty! Kérlek, ne most! – rimámkodtam, amikor a kocsim egy utolsót szusszant, aztán zötyögve megállt az útszélén. Mintha eddig nem adta volna elég világosan a tudtomra, még egy jókora, hangos durranással is jelezte, hogy bementje az unalmast.

– Ne! Ne! Ne! – dünnyögtem, miközben próbáltam újra beindítani.

Ez a nap még a rossznál is rosszabb. Jeremy továbbra sem vette fel a telefont, ráadásul késésben voltam, mert én, bolond, otthon vártam, hogy anya felhívjon. Ahogy mindig, most is közbejött neki valami, ezért elnapolta a beszélgetést. Nem hiányzott, hogy mindennek a tetejébe még a kocsi is lerobbanjon.

Sötét volt, és rettentően hideg. Tudtam, ha a kocsi nem indul be, öt percet sem bírok ki fűtés nélkül. Nem volt más választásom, mint mozgásra bírni Bettyt, ezért próbáltam meggyőzni, hogy ne adja fel.

– Megígérem, hogy ezután jobban bánok veled. Legközelebb a kedvenc fényeződöt használok, miután lemoslak.

Kapsz új olajat, és ellenőrzöm az abroncsnyomást. Ugye jó lesz? Bármit megteszek, csak kérlek, indulj be!

Betty úgy döntött, nagy ívben tesz rám, a motor továbbra is kattogott. A kocsim mindig is szeszélyes öreg járgány volt, de gyanítottam, hogy az utolsókat rúgja. Az út Minnesotába valószínűleg végleg betett neki.

Még jó néhányszor megpróbáltam beindítani, de aztán feladtam. Egyértelműen látszott, hogy Betty nem megy sehová, így hát felhívtam Miát. Semmi válasz. Megpróbáltam elérni Jeremyt, de nem meglepő módon ő sem vette fel a telefont. Még a ChatGPT-t is megkérdeztem, mit tegyek, de az MI-applikáció csak annyit válaszolt, hogy számtalan oka lehet, amiért egy autó nem indul, majd azt javasolta, hívjak szerelőt.

Káromkodva kiszálltam a kocsiból, hogy felnyissam a motorháztetőt. Nem ez volt az első alkalom, hogy Betty elromlott, és valahogy mindig sikerült életet lehelnem bele. Biztosan nem volt szüksége szerelőre. Ahogy felemeltem a fejemet, képen törölt a hideg szél, kénytelen voltam elfojtani a vacogást. Morbid humora lehetett annak az embernek, aki ezt a helyet Napfényhegynek nevezte el. Bár tényleg volt itt hegy, lassan azt is elfelejtettem, hogyan néz ki a nap.

Az átfagyott kézfejemre leheltem, egy helyben ugráltam, hogy melegen tartsam magam, miközben Betty motorját néztem. Nem tudom, miért gondoltam, hogy ez segít, mert a világon semmit nem tudtam az autók működéséről. Kétségbeestem. Nem volt messze a buli, viszont nem akartam Bettyt a hidegben hagyni.

Az is felmerült bennem, hogy a nagybátyámtól kérek segítséget, de aztán rögtön elvettem az ötletet. Ő ugyanis abban a hitben volt, hogy Mia és én moziba megyünk néhány

barátunkkal. Ehhez képest a város szélén álltam az úton, a lehető legtávolabb a mozitól. Tudtam, hogy ha a bácsikám rájön, hogy Mia és én szülői kíséret nélkül mentünk bulizni, kiakad. Márpedig ha felhívom, megtudja az igazat, és akkor az év hátralévő részében a világon sehová nem enged el minket. Luke túl komolyan vette az ideiglenes felügyeletemet. Pedig nem kellett volna úgy aggódnia. Anyámat úgysem érdekelte.

Bekapcsoltam a mobilomon az elemlámpát, és a motor felé fordítottam. A fény nem sokat segített. Nem láttam, hogy bármi füstölt volna, nem hallottam sistergést, és fém sem lógott furcsa szögben. A motor pont úgy nézett ki, ahogy gyanúm szerint kellett, így Betty rejtélyes betegsége ugyanolyan megfeythetetlen maradt, mint korábban.

– A francba! A fenébe! – csaptam le a motorháztetőt. – Azt hittem, barátok vagyunk! – ordítottam rá. – Mégis hogy tehetted ezt?

Hogy biztosan érezze a csalódottságomat, belerúgtam az egyik kerekébe.

Ismét káromkodtam, amikor a csizmám orra jól megnyomta a lábujjamat a rossz mozdulat miatt. Egy lábon ugrottam hátra a kocsitól, hogy aztán sikeresen elcsússzak a jégen. Még a lélegzetem is elállt, miközben kicsúszott alólam a lábam, és úgy elvágódtam, hogy szállt körülöttem a hó.

Szerencsére a járdát borító vastag hótakaró csillapította az esést. Nem keltem fel azonnal. Felnéztem a sötét, felhős égre, és elkezdtem röhögni. Ez a nap már nem lehetett rosszabb. El sem akartam menni a buliba, és most már annak is örülhetek, ha kitehetem még valaha a lábamat a házból.

– Jól vagy? – hajolt fölém valaki, eltakarva a kilátást az égre. Tévedtem. Még mindig lehetett rosszabb. Ugyanis

a legvonzóbb srác, akire valaha szemet vetettem, végignézte, ahogy a kocsimmal ordibálok, belerúgok, aztán eltanyázom a hóban. Úgy nézett rám, mint aki azt hiszi, hogy teljesen elment az eszem. És talán igaza is volt. Már tényleg nem sok hiányzott hozzá, hogy megbolonduljak.

A homlokát ráncolta, mintha választ várna, és akkor jöttem rá, hogy ismerős az a homlok. Ismerős az a szempár. Reed Darling állt felettem, és hirtelen azt kívántam, bárcsak a föld alá süllyednék.

Annak ellenére, hogy órákkal ezelőtt szemétládának neveztem, az arc kifejezéséből nem tűnt úgy, mintha felismert volna. Nem emlékezett rám. Ez aligha meglepő. A hozzá hasonló srácok nem ismerik meg a magamfajta csajokat. És ez így volt jó.

– Szóval? – hajtotta oldalra a fejét, miközben a szememet fürkészte a válaszáért. Talán attól félt, hogy súlyos fejsérülést szenvedtem.

Felmerült bennem, hogy ez valóban így történhetett. Abban a pillanatban nem éreztem magam teljesen beszámíthatónak. Az egész olyan volt, mint egy rémálom.

– Jól vagyok – tápáskodtam fel a lehetőségeimhez képest minél gyorsabban. Amint megszédültem, rájöttem, hogy a kelletténél sietősebben akartam lábra állni.

– Biztos? Mert hallottam, hogy a kocsidal ordibálsz, és rugdosod.

– Megérdemelte.

Összerándult a gyomrom, amikor felemeltem a fejemet, hogy Reedre nézzek. Messziről is tekintélyt parancsoló volt, közletről viszont még természetesebbnek látszott. Sokszor töprengtem azon, hogy mivel etetik a gyerekeket itt, Napfény-

hegyen, ugyanis rengeteg jól megtermett pasas szaladgált. De Reedhez képest ők is csenevésznek tűntek. Ha nem tudtam volna, hogy korombeli, egyetemistának hittem volna. A tartásában is volt valami határozottság. Az a fajta öntelt magabiztosság sugárzott belőle, mint az olyanokból, akik mindig elérik a céljukat.

Amikor a szemébe néztem, igyekeztem minél közönyösebbnek látszani. Jellemzően mindig így reagáltam, ha ilyen vonzó fickó került az utamba. Annyira fenntartottam a közömbösség látszatát, hogy vagy azt hitték, elveszett néhány agysejtem, vagy azt, hogy megvetem őket. Mivel Reed elképesztően jól nézett ki, biztosan úgy néztem rá, mint valami gonosztevőre. És ha bármi is igaz a szóbeszédből, amit Mia megosztott velem, talán tényleg rossz arc.

Szép lassan hátrálnom kellett volna. Egyedül voltam a sötét utcán egy lerobbant kocsival. Nem a legalkalmasabb helyszín és időpont, hogy összefussak egy olyan sráccal, akinek egyértelműen indulatkezelési problémái vannak. Még a nyakán lévő sebhelyet is láttam, amit Mia állítása szerint verekedés közben szerzett. Ennek ellenére egy tapodtat sem mozdultam, és legnagyobb meglepetésemre egyáltalán nem félttem Reed közelében.

– Megkérdezhetem, hogy pontosan miért mondtad, hogy megérdemelte? – vigyorgott keresztbe font karral.

Alaposan végigmértem. Verejték gyöngyözött a homlokán, az arca kipirult. Edzőruha volt rajta, kicsit zihált a légzése, ezért gyanítottam, hogy éppen futott, amikor látta a parádés jelenetet. A róla szóló mendemondáktól függetlenül valami tényleg nem stimmelt vele. Normális ember nem megy önként futni egy durva hokimeccs után. És miért be-

szélget velem még mindig? Felkeltem az esés után, és nem volt semmi bajom. Talán valami furcsa kíváncsiság hajtotta.

– Hogy miért? – nevettem kurtán, de kicsit zavarodottan, aminek hallatán biztosan megbánta, hogy feltette a kérdést. – Mert pocsék napom van, és pont akkor hagy cserben, amikor a legnagyobb szükségem volna rá.

Talán itt kellett volna befejeznem, de csak dőlt belőlem a szó.

– Mert a pasim, az anyám és az unokatesóm sem veszi fel a telefont. És nem hívhatom fel a nagybátyámat, mert hivatalosan nem itt kellene lennem. A francba! Ezen a fagyos, nyomorult helyen sincs semmi keresnivalóm. Mégis itt vagyok, egyedül, itt ragadtam az út szélén, itt ragadtam végzős évemre. Itt ragadtam, és nincs egy ember, akihez fordulhatnék. Szóval igen, belerúgtam az én kedves, öreg kocsimba, és ha még beindul valaha az életben, majd bocsánatot kérek tőle, addig viszont szent meggyőződése, hogy megérdemelte.

Miután befejeztem a litániát, nagy levegőt vettem. Minden frusztrációm feltört, és kifakadt belőlem, de nem csak az aznap este miatt. Azóta érelődött a kiborulás, hogy az anyám itt hagyott. Csak arra nem számítottam, hogy ez pont egy havas út mentén, az ország egyik leghírhedtebb jégkorongozója előtt fog bekövetkezni.

– Itt vagyok – mondta, amire végképp nem számítottam.

– Tessék?

– Azt mondtad, nincs senki, akihez fordulhatnál – vont vállat, aztán széttárta a karját, és alaposan végignézett magán.

– Szóval itt vagyok.

A homlokomat ráncolva néztem rá, mert nem tudtam, miért maradt még a közelemben. Akkor botlott belém, amikor éppen a kocsimat bántalmaztam, aztán végighallgatta, ahogy a jéghideg éjszakába kiáltom minden keserűségemet. Ráadásul még mindig éreztem a kócos hajamra tapadt havat, amitől ugyanolyan ziláltnak tűnhettem, mint amilyen a beszédem volt. Reed mégis ott maradt, és mosolygott, mint akit inkább szórakoztat, semmint megrémiszt a jelenet.

– És amilyen szerencséd van – folytatta –, talán tudok segíteni.

– Segíteni?

– Igen. A kocsival. Ismerek egy pasast.

– Ismersz egy pasast – ismételtem enyhe kételkedéssel a hangomban.

– Nos, együtt lakom ezzel a fickóval. Apámnak van egy műhelye. Szombat esténként zárva, kivéve, ha vészhelyzet van, de annyit tehetek, hogy felhívom, és megkérem, vontassa el a kocsidat a műhelyébe.

Megcsóváltam a fejemet. Mennyi esély volt rá, hogy lerobbanok, és pont egy olyan srác fut el mellettem, akinek az apja műhelytulajdonos? A lelkem mélyén kezdtem úgy érezni, hogy mégsem olyan balszerencsés ez a nap. De aztán eszembe jutott Mia figyelmeztetése a fickóval kapcsolatban, és azon agyaltam, hogy talán most következik a legrosszabb.

– Nem érdekes – dadogtam. – Már így is megzavartalak a futásban. Nem akarlak tovább feltartani. Biztosan talállok valakit a neten is.

– Napfényhegyen szombat este biztosan nem – kuncozott. – Csak egyetlen műhely van a közelben: az apámé.

Egyre ráncosabb homlokkal néztem hol Reedre, hol a telefonomra. Nem tudtam, higgyek-e neki. De miért hazudott volna?

– Nem bízol bennem? – kérdezte.

– Tudod, csak most találkoztunk az úton, és anyám erősen belém nevelte ezt a „ne állj szóba idegenekkel” dolgot gyerekkoromban.

Bár, ha őszinte akarok lenni, anya valószínűleg jobban örülne, ha egy jöttment vadidegennel, és nem egy hírhedt sportolóval beszélgetnék.

– Már jó ideje beszélgetsz egy *idegennel*, szóval mégsem vésődött be olyan erősen ez a tanítás, mint hitted.

– Vagy csak lerobbant a menekülésre alkalmas kocsim – biccentettem Betty irányába.

– Na jó – nevetett. – Reed Darling vagyok. Hogy nevet is adjak az idegennek.

– Attól még lehetsz veszélyes, Reed Darling.

– Esküszöm, nem kell paráznod tőlem.

Ami nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem volt veszélyes. Mia persze annak tartotta. Vártam, hogy bekapcsoljon az önvédelmi mechanizmusom. Hogy a hatodik érzékem menekülésre készítessen. De egyik sem működött. Egyszer sem éreztem fenyegetettséget azóta, hogy szóba elegyedtünk.

– Szóval, megengeded, hogy segítek? – kérdezte.

Tétováztam. Szükségem volt segítségre, de abban nem voltam biztos, hogy ezt pont egy javítóintézetből szabadult sztárhokistól szeretném megkapni. Attól tartottam, hogy ellopja, aztán szétszedi a kocsimat. Hát, nem röhejes? Szerintem, ha fizetnék sem vinné el senki a tragacsomat.

Túl sokáig maradtam csendben, így Reed kihasználta a lehetőséget. Elővette a telefonját, és már hívta is a számot.

– Nem egyeztem bele...

Feltartotta a mutatóujját, jelezve, hogy várjak, miközben hallgatta, ahogy a készülék kicseng. Ahogy feltételeztem, ez a fickó nem ismer nemet. Ha nem fáztam volna olyan nagyon, és a kocsim nem mondta volna be végleg az unalmast, kiakadtam volna, amiért semmibe vette az ellenkezésemet.

– Szia, apa! – lágyult el egy kicsit Reed hangja és arc kifejezése. – Tudom, hogy szombat este van, de a barátom kocsija lerobbant. El tudnád vontatni a műhelybe? – Kicsit elhallgattott, várta a választ. – Ne aggódj, szerintem észre sem fogja venni. – Ismét szünet. – Nagyszerű.

Ezután megadta az apjának a címet, letette a telefont, és rám nézett.

– Máris jön. Elviszi a műhelybe, de hétfőig nem nyúl hozzá. Jó lesz így?

– Igen – sóhajtottam, amivel kiadtam minden feszültséget. Most, hogy felhívta az apját, rájöttem, milyen bolond voltam, hogy egyáltalán felmerült bennem, visszautasítom a segítségét. Lehet, hogy Reed Darling veszélyes, de egyáltalán nem tűnt rossz embernek.

– Köszönöm.

– Igazán semmiség. Csak egy telefonhívás volt.

Számomra jóval több volt, mint egy hívás. Nem sok kellett *ahhoz*, hogy feladjam, és telefonáljak Luke-nak. Aztán ítéletnapig hallgathattam volna Miát, amiért mindkettőnkre bajt hoztam. Ő is hálás lehet Reednek.

– Apa azt mondta, kérjelek meg, hogy ne ítélkezz – tette hozzá Reed.

– Miért tenném?

– Majd meglátod – jelent meg néhány apró ránc Reed szeme sarkában, mintha próbálná visszatartani a nevetést. – Nem emlékszem a nevedre.

– Mivel nem árultam el. Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, aki óvatos az idegenekkel szemben.

Reed nevetett. Hangosan, szívből jövően, mire azon gondolkodtam, hogy akinek ilyen megnyugtató hangja van, vajon tényleg olyan rossz ember-e, mint amilyennek Mia beállította.

– Ezzel megfogtál. Szóval...

– Violet vagyok. De a barátaim csak Vinek szólítanak.

– És én a barátod vagyok, Violet?

Barátságos hangon szólt, mégis nyeltem egy nagyot, mert olyan intenzíven bámult, hogy alig tudtam a szemébe nézni.

– Ha nem viccelsz ezzel a kocsivontatásos dologgal, szerintem lehetünk barátok.

– Ezt jó tudni.

Miközben álltunk és vártunk, azon gondolkodtam, hogy-hogy ő nem fázik. Hiába futott, azért a sportruházaton keresztül is éreznie kellett a hideget. Egyáltalán mi a fenét keresett idekint? Biztosan elfáradt a meccsen.

Mielőtt vehettem volna a bátorságot, hogy megkérdőzelem, megelőzött.

– És mit csinálsz te itt egyedül?

– Egy buliba tartottam. És te? Gyakran futsz szombat esténként a hidegben?

– Csak amikor megszólal a bajba jutott lányokat jelző riasztóm.

– Ó, szóval te vagy a Szőke Herceg?

– Bocs, hercegnő, de én egyáltalán nem vagyok herceg – vigyorgott huncutul, amit majdnem ösztönösen viszonztam.

Végül sikerült visszafognom magamat, és inkább a szemem forgattam. Kicsit olyan volt, mintha Reed flörtölt volna velem, de ő jó eséllyel minden csajjal ezt tenné, aki úgy jár, mint én.

– Tudod, ha a pasid helyében lennék, felvenném a telefont, és elvinnélek a buliba.

Ezúttal semmiféle késztetést nem éreztem, hogy rámosolyogjak. Elpirultam, mert eszembe jutott, hogy néhány perccel ezelőtt Reedre zúdítottam a személyes gondjaimat. Nem akartam jobban belemenni, hogy a pasim miért kerüli a hívásaimat. Azóta nem hallottam Jeremyről, hogy elszalasztottam a meccsét, és mindent megtettem, hogy ezt a szomorú tényt figyelmen kívül hagyjam.

– Én is oda tudok menni.

Reed mosolygott, miközben a lerobbant kocsimat és a mögöttem lévő, Violet nagyságú gödröt nézte a hóban.

– Biztos vagy benne? – Egy kicsit közelebb jött, aztán hirtelen fényszórók villantak előttünk. – Mert úgy néz ki, hogy a kocsidnak más tervei vannak.

Nem volt időm válaszolni, mert a vontató máris megérkezett. A sofőr kiszállt, és amikor megláttam, muszáj volt visszatartanom a nevetést. A pasas ugyanis egy méretes rákjelmezt viselt.

Jól megtermett fazon volt, akár a fia, kék szeme és a sötét haja ugyanolyan, mint a fiáé, bár a férfiéba már vegyült némi ősz. Amikor észrevette, hogy mosolygok, elkomorult az arca.

– Azt hittem, megkéred, hogy ne nevéssen, Reed.

Reed sem tudta visszatartani a mosolyát.

– A viccen nevet, amit nemrég meséltem neki, nem a csodálatos jelmezeden.

– Poénokat süthetsz? Újszülöttnek minden vicc új – dörmögte az apja, aztán odajött hozzám. – Danny vagyok – nyújtotta felém a kezét.

– Violet. Sajnálom, hogy szombat este iderángattuk.

– Semmi gond. A műhely útba esik a buli felé menet. Viszont hétfőnél korábban nem tudok ránézni a kocsidra.

– Reed már mondta. És az úgy tökéletesen megfelel.

– Rendben. Akkor vontassuk el az öreglányt! És imádkozzunk, hogy ne tegyem tönkre a jelmezt, máskülönben Reed anyukája kinyír.

Amint Bettyt biztonságosan a teherautóhoz kötöttük, Danny felajánlotta, hogy hazavisz. Nagyon kedves volt tőle, különösen, hogy már így is sokat tett értem, de még nem készültem fel a nagybátyámmal való találkozásra. Ráadásul még mindig reménykedtem, hogy találkozom Jeremyvel a buliban, így végre beszélhetek vele, és azt is tudtam, hogy visszafelé Miával mehetek.

– Köszönöm, de épp a közelben lakó barátomhoz készültem. Gyalog is oda tudok menni.

– Elkísérlek – jelentette ki olyan magabiztosan Reed, hogy nem tudtam, miként utasítsam vissza.

Még mindig meg voltam lepve, hogy olyan sokáig ott maradt velem, és akkor sem akart ott hagyni, amikor az apukája indulni készült. Komolyan felajánlotta, hogy elkísér a buliba? Lehet, hogy nem volt herceg, de igen elbűvölő tudott lenni, ha akart. Feltéve persze, hogy nem volt valami hátsó szándéka.

– Ezt rátok bízom, gyerekek – szólt Danny, aztán adott egy névjegykártyát. – Gyere le a műhelybe hétfőn, akkor megmondom, mi a baj az öreg verdával.

– Köszönöm – mosolyogtam rá. – Fizessek most a vontatásért?

– Emiatt ne aggódj! – legyintett Danny. – Reed barátai közül egynek ingyen van az első vontatás – kacsintott, mire elpirultam. A pasas visszament a teherautójához, kinyitotta a vezetőoldali ajtót, alig tudta magát beszuszakolni a hatalmas, piros rákjelmeztől.

– Ez nagyon kedves volt az apukádtól – mondtam Reednek, miközben figyeltük, ahogy Danny elhajt. – És tőled is.

– Még szerencse, hogy barátok vagyunk.

– Szerintem is – mosolyogtam.

– Amúgy hová lesz a séta?

Megadtam neki a címet, és hozzátettem:

– Igazán nem kell elkísérned.

– Nincs messze. És amúgy is útba esik – intett, hogy induljak, aztán egymás mellett haladva a buli felé vettük az irányt.

Biztos voltam benne, hogy jobb dolga is van szombat este, de nagyra értékeltem a társaságát. Nem tudom, mit csináltam volna, ha nem találkozunk, és hihetetlenül hálás voltam, amiért felhívta az apukáját.

– Szóval a Napfény Gimnáziumba jársz? – kérdezte. Összevontam a szemöldökömet, és azon morfondíroztam, vajon ezt honnan tudja. Biztosan észrevette a zavarodottságomat, mert gyorsan hozzátette: – Azt mondtad, végzős vagy, viszont a mi sulinkban nem láttalak.

– Á! – bólintottam. – Igen, oda járok.

A kocsim korát és állapotát tekintve nyilván azon gondolkodott, hogyhogy ilyen nagy presztízsű, drága iskolába járok. Betty teljesen kilógott a Napfény előtt parkoló autók közül. Rajtam kívül biztosan nem volt senkinek az iskolatársaimnál idősebb kocsija. Csak és kizárólag azért járhattam abba a gimibe, mert a nagybátyám ott tanít, így jelentős kedvezményt kaptam a tandíjból. Máskülönben anya nem tudta volna megfizetni a sulit.

Reed nem kérdezett az autómról.

– Én a Ransom Gimnáziumba járok – jelentette ki. Figyelt, mintha várná a reakciót, mintha arra számította, hogy emiatt elítélem. Nem itt nőttem fel, ezért nem voltak olyan előítéleteim a Ransommal szemben, mint az iskolatársaim többségének.

– Tudom – biccentettem a felsőjén jól látható Ördögök logó felé.

A homlokát ráncolva lepillantott a mellkasára.

– Meglep, hogy ezek után még szóba állsz velem.

– Miért?

– A napfényhegyi és a ransomi emberek nem igazán kómálják egymást.

– Én egyik sem vagyok.

Vidámság csillant a szemében, ahogy rám nézett.

– Nem is feltételeztem.

– Mivel árultam el magam?

– Leginkább azzal, hogy körülbelül tíz réteg ruha van rajtad, de még így is cidrizel – nevetett.

– Bárcsak lenne rajtam annyi! – motyogtam.

– Honnan jöttél? És hogyan keveredtél erre a fagyos, nyomorult helyre?

Összerezzenem, amikor felidézte a heves litániám egy részét.

– Kaliforniából származom. Anyám lepasszolt a nagybátyámnak a tanévre. Ő tanít a Napfény gimiben.

– Lepasszolt?

– Igen – sóhajtottam. – Felajánlották neki álmai munkáját Londonban, amit képtelen volt visszautasítani, ezért vagyok itt.

– Itt ragadtál – szólt halkán, mintha saját magához beszélné, de aztán rám nézett. – Sajnálom. Ez szívás.

– Semmi baj. Megértem, miért volt kénytelen itt hagyni. Legalábbis részben.

Magam sem tudtam, miért osztottam meg ezt az egészet Reeddel. A sráccal, akivel nemrég találkoztam, és aki első látásra pont úgy nézett ki, mint azok a fazonok, akiket mindenáron el akartam kerülni. Mielőtt sokáig töprenghettem volna ezen, meghallottam a zenét, és rájöttem, hogy pillanatokon belül megérkezünk. A buli felé közeledve láttam, hogy az emberek a hideg ellenére az udvaron tolongnak. Szemlétozást igencsak a tetőfokára hágott a hangulat. Néhányan kíváncsian méregettek, amikor a kapuhoz értünk, de mivel sötét volt, jó eséllyel nem láttak minket rendesen.

– Megjöttünk. Még egyszer köszönöm a segítséget. Tényleg megmentettél.

– Mint mondtam, jelzett a bajba jutott lány érzékelőm.

Kicsit tétováztam, mert még nem készültem fel a búcsúzásra. Mia egyszerűen fogalmazott: Reed Darling egy két lábbon járó problémaforrás. Viszont a rövid, mégis eseménydús találkozásunk után úgy éreztem, hogy ennél kicsit bonyolul-

tabb a történet. A srác olyan volt, mint egy jó rejtvény, amit nem akartam félretenni, amíg meg nem fejttem.

– Bejössz? – kérdeztem. – Tudom, hogy Napfény-buli, de a házigazda kedves. Biztosan nem bánja, ha...

Reed halványan elmosolyodott, és lassan megcsóválta a fejét.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez jó ötlet. Mellesleg futócuccban vagyok. – Óhatatlanul csalódott lettem. Főleg azután, hogy lehajolt, és a fülembe súgta: – Neked viszont kellemes estét, Napfény! Remélem, sikerült bebizonyítanom, hogy nem minden jégkorongozó szemétláda.

Amikor rájöttem, hogy emlékezett rám, kikerekedett a szemem. Épphogy éreztem a parfümje illatát, aztán már ott sem volt. Végigfutott az úton, egyenesen az éjszakába. Döb-benten álltam, és csak néztem utána. A róla keringő pletykák és mindannak ellenére, amit hallottam róla, Reed Darling nem olyannak látszott, mint aki jogosan örvend ilyen rossz hírnévnek.

Legalábbis egyelőre.